

Allah kalbe bakar

Meltem Karakaş: “Ölümden bahsedildiğinde ‘Allah Korusun, Allah gecinden versin vs.’ gibi sözler kullanılıyor. Bunda bir sakınca var mıdır? Sonuçta ölüm Allah’ın emri. Bakara Sûresinde ‘Eğer samimî bir Müslüman iseniz, ölümü arzularsınız’ diye bir âyet geçmekte, biz bu sözleri kullanarak ölmek istemediğimizi ve (hâşâ) Allah’a karşı çıktığımızı mı göstermiş oluyoruz?”

Allah bizi yanlış anlamaz!

Bundan hiç endişemiz olmasın!

Biz O’nun kuluyuz!

O bizim Rabbimiz, Hâlıkımız!

Biz O’na vakıf değiliz.

O ise bizim içimize, niyetimize, sırlarımıza, gizli açık her şeyimize, künhümüze vakıftır.

Kur’ân buyuruyor ki: “İçinizdekini açığa vursanız da, gizleseniz de Allah sizi, onunla muhasebe eder de dilediğini bağışlar, dilediğine azap eder. Allah’ın gücü her şeye yeter.” 1

Sözlerimizde galat, yanlış, hata, dil sürçmesi, kastı aşan ifadeler olabilir.

O bizim niyetimizi, kastımızı, içimizden geçeni bildiği için, niyetimize ve kastımıza göre hükmeder.

Ölüm Allah’ın emridir; bu doğrudur!

Ölümden bahsedince “Allah korusun!”, “Allah gecinden versin!” gibi sözler kullanmaya gelince...

Bu sözle neyi kastettiğimiz önemlidir?

Musa Aleyhisselâm da ruhunu kabzetmek göreviyle birdenbire yanı başında beliren Azrail Aleyhisselâma tokat vuruyor.

Bediüzzaman bu tokat için, “bir tahkir değil ve adem-i kabul değil; belki vazife-i risâletin daha devamını ve bekasını arzu ettiği için, kendi eceline dikkat eden ve hizmetine sed çekmek isteyen bir göze şamar vurmuş ve vurur.” 2 diyor.

Ölümden bahsedince “Allah gecinden versin” dediğimizde eğer niyetimiz Allah’ın ölüm emrine karşı bir tahkir ve bir adem-i kabul ise, bunda günah ve vebal vardır.

Ama yok, niyetimiz hizmetimizin ve kulluğumuzun daha devam etmesini ifade etmek ise, bunda dinen bir sakınca ve günah yoktur.

Nihayet söz Peygamber Efendimizindir (asm):

“Sizin en hayırlınız, dünyası için ahiretini, ahireti için de dünyasını terk etmeyendir.”

3

Eğer dünya için ahireti terk etmiyor isek, sadece dilimizde kalan sözlerimiz için bir vebâlimiz olmaz.

Dipnotlar:

1- Bakara Sûresi: 284.

2- Mektubat, s. 337.

3- Camiü’s-Sağir, 3/981.